

Sygn. akt VIII C 602/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia, Wydział VIII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Wiśniewski

Protokolant: Paulina Okrutnik

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko C. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej C. M. na rzecz powódki E. K. kwotę 6.868,38 zł (sześć tysięcy osiemset sześćdziesiąt osiem złotych i trzydzieści osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.320 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) na rzecz adwokata T. W. kwotę 2.214 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej C. M. kwoty 7.053,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty.

Uzasadniając swoje żądanie, podała, że domaga się zwrotu części poniesionych kosztów remontu dachu stanowiącego część wspólną w budynku przy ul. (...) we W.. Pozwana zobowiązana jest do pokrycia tych kosztów w wysokości udziału związanego z jej lokalem mieszkalnym, a wynoszącego 19,30 %. Powódka wyjaśniła, że część prac remontowych została wykonana przez nią w trybie pilnym z uwagi na zagrożenie katastrofą budowlaną, a następnie wraz z właścicielem jednego z trzech wyodrębnionych w budynku lokali – M. Z. przeprowadzili kompleksowy remont dachu na podstawie sądowego upoważnienia wynikającego z postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 21 maja 2007 r. Powódka podała, że na prace remontowe przeznaczyła łącznie 36.546,67 zł, a pomimo wezwania, pozwana nie zwróciła jej części, którą powinna pokryć.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Zaprzeczyła, że powódka była zmuszona do dokonywania napraw dachu w trybie pilnym. Zarzuciła, że powódka nie zwracała się do niej o wyrażenie zgody na wykonanie jakichkolwiek prac na dachu. Nie kwestionując, że powódka była uprawniona do wykonania prac

remontowych opisanych w postanowieniu Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieście, podniosła, że nie wszystkie poniesione przez powódkę koszty były niezbędne i celowe.

W dniu 4 kwietnia 2012 r. pozwana złożyła pozew wzajemny, wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz od powódki-pozwanej wzajemnie kwoty 3.767,67 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty. Podniosła, że w związku z nieprawidłowo przeprowadzonym przez powódkę remontem dachu była zmuszona do wykonania na swój koszt izolacji termicznej oraz dociepleń. Ponieważ koszt prac wyniósł 9.349,06 zł, pozwana wzajemnie powinna jej zwrócić żadaną sumę, jako stanowiącą 40,3 % ich wartości, zgodnie z udziałem w częściach wspólnych nieruchomości.

Pozwana wzajemnie wniosła o odrzucenie pozwu wzajemnego, podnosząc, że między stronami toczy się już sprawa o to samo roszczenie przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia o sygn. akt IX C 351/10. Na wypadek nieuwzględnienia wniosku o odrzucenie pozwu wzajemnego, wniosła o oddalenie powództwa wzajemnego, zaprzeczając, aby przeprowadzone przez nią prace remontowe były wadliwe, a powódka wzajemna nie była zmuszona do wykonania jakichkolwiek prac dodatkowych.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 31 października 2012 r. pozew wzajemny został odrzucony.

W toku procesu obie strony reprezentowane przez adwokatów zostały zobowiązane do złożenia pisma przygotowawczego z powołaniem wszystkich twierdzeń oraz dowodów pod rygorem skutków z art. 207 § 3 k.p.c. (w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r.). Wyznaczony termin upływał powódce w dniu 4 lipca 2012 r. (k. 235), zaś pozwanej upływał w dniu 6 lipca 2012 r. (k. 236).

Po upływie wskazanego wyżej terminu pozwana podniosła, że powódka zataiła fakt otrzymania zwrotu podatku związanego z kosztami remontu dachu stwierdzonymi fakturami. Zdaniem pozwanej, część otrzymanej przez powódkę sumy - odpowiadająca wysokości udziału pozwanej w nieruchomości wspólnej – powinna zostać uwzględniona przy ocenie dochodzonego przez powódkę roszczenia i skutkować odpowiednim pomniejszeniem należnej powódce kwoty.

Między stronami procesu bezsporne było, że w budynku przy ul. (...) we W. wyodrębnione są trzy lokale mieszkalne. Właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) jest M. Z., właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) jest powódka, a właścicielką lokalu mieszkalnego nr (...) jest pozwana. Z prawem własności lokalu nr (...) związany jest zaś udział w nieruchomości wspólnej wynoszący 19,30 %.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2004 r. powódka zapłaciła 374,50 zł za roboty dekarские.

(dowód: faktura VAT z 30 listopada 2004 r., k. 23)

W dniu 24 września 2005 r. powódka zapłaciła 499,69 zł za usunięcie awarii przecieku na dachu budynku.

(dowód: faktura VAT z 24 września 2005 r., k. 24)

W dniu 10 sierpnia 2006 r. powódka zapłaciła 321 zł za naprawę dachu przy lukarnie od strony wschodniej.

(dowód: faktura VAT z 10 sierpnia 2006 r., k. 25)

W tym samym dniu powódka zapłaciła 256,20 zł za wynajem podnośnika koszowego do prac dekarских.

(dowód faktura z 10 sierpnia 2006 r., k. 26.)

W dniu 18 sierpnia 2007 r. powódka zapłaciła 183 zł za wynajem podnośnika koszowego do prac dekarских.

(dowód faktura z 18 sierpnia 2007 r., k. 26.)

W dniu 6 września 2007 r. powódka zapłaciła 200 zł za naprawę przecieku na dachu budynku nad rynną w dniach 18 i 25 sierpnia 2007 r.

(dowód: faktura VAT z 24 września 2005 r., k. 27)

W opisanym okresie dach budynku znajdował się w złym stanie: dachówki były popękane, a z powodu ubytków w pokryciu dachowym do wnętrza budynku dostawała się woda, zalewając w szczególności lokal powódki.

Wykorzystanie podnośnika do przeprowadzenia prac na dachu wynikało z tego, że powódka oraz M. Z. nie mieli dostępu do strychu, aby wejść na dach. Dostęp ten uniemożliwiła im pozwana.

(dowód: zeznania świadka M. Z., k. 321.)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 12 października 2006 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia nakazał pozwanej dopuszczenie powódki i M. Z. do współposiadania i współużytkowania części wspólnych, tj. korytarza na poddaszu i strychu spornej nieruchomości, a w szczególności nakazując pozwanej demontaż drzwi oddzielających korytarz od klatki schodowej i wydanie powódce i M. Z. dwóch kompletów kluczy do drzwi na strych.

(dowód: wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 12 października 2006 r. w sprawie I C 487/06 oraz wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9 października 2007 r. w sprawie II Ca 921/07, k. 160.)

Prawomocnym postanowieniem z dnia 21 maja 2007 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zezwolił powódce oraz M. Z. na dokonanie w nieruchomości wspólnej m.in. remontu dachu obejmującego naprawę więźby dachowej i jej pokrycia, naprawę kominów oraz wykonanie zabezpieczenia ogniomurów. Uzasadniając rozstrzygnięcie, sąd podał, że ustalił, iż w pokryciu dachowym budynku występują braki, więźba dachowa jest uszkodzona, a ogniomury są niczym niezabezpieczone.

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 21 maja 2007 r. w sprawie I Ns 116/06 wraz z uzasadnieniem oraz postanowienie Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 24 kwietnia 2008 r. w sprawie II Ca 257/08, k. 22 oraz 161-169.)

W dniu 4 sierpnia 2009 r. powódka zapłaciła R. R. kwotę 150,01 zł, stwierdzoną fakturą VAT wystawioną przez R. R. za „1/2 Programu prac dotyczący wymianu dachu przy ul. (...) we W. dla (...).

(dowód: faktura VAT z 4 sierpnia 2009 r., k. 28.)

W 2010 r. powódka oraz M. Z. zlecieli K. P. przeprowadzenie prac remontowych dachu pod nadzorem W. S..

W okresie od 12 do 25 października 2010 r. prowadzone były prace demontażowe na dachu.

W okresie od 26 października do 5 listopada 2010 r. prowadzone były prace obejmujące foliowanie i montaż łączenia dachu.

W okresie od 5 do 25 listopada 2010 r. zamontowano opierzenia i rynny.

W okresie od 26 listopada do 16 grudnia 2010 r. prowadzone były dalsze prace obejmujące murowanie kominów, montaż dachówek i obróbki blacharskie.

(dowód: - protokoły odbiorów, k. 48-51,

- zeznania świadka M. Z., k. 321,

- zeznania świadka W. S., k. 348-349,

- zeznania świadka K. P., k. 380.)

Powódka oraz M. Z. sami kupowali większość materiałów budowlanych potrzebnych przy remoncie dachu, poza elementami drewnianymi oraz blachą, szukając najtańszych materiałów spośród dostępnych wówczas na rynku. Koszty zakupów ponosili w równych częściach, otrzymując oddzielne faktury.

(dowód: zeznania świadka M. Z., k. 321)

Poniesione przez powódkę koszty związane z remontem dachu, obejmujące koszty zakupu materiałów oraz wynagrodzenia należnego K. P. wyniosły łącznie 33.753,08 zł.

(dowód: faktury VAT oraz dokumenty KP, k. 29-47.)

Pismem, doręczonym w dniu 1 kwietnia 2011 r., powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 7.408 zł w terminie do dnia 15 kwietnia 2011 r., tytułem zwrotu kosztów remontu.

(dowód: pismo powódki z 28 marca 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 10-11.)

Pismem, wysłanym w dniu 9 czerwca 2011 r., powódka ponownie wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 7.408 zł w terminie do dnia 14 czerwca 2011 r., tytułem zwrotu kosztów remontu.

(dowód: pismo powódki z 9 czerwca 2011 r. wraz z potwierdzeniem nadania, k. 9.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało w przeważającej części na uwzględnienie.

Pozwana, jako właścicielka jednego z lokali wyodrębnionych w budynku mieszkalnym, jest zobowiązana do ponoszenia wydatków i ciężarów związanych z nieruchomością wspólną, w stosunku odpowiadającym wielkości jej udziału (art. 207 k.c.), a więc w szczególności jest zobowiązana do partycypowania w kosztach prac remontowych dotyczących nieruchomości wspólnej. Dla istnienia opisanego obowiązku nie ma przy tym znaczenia czy wydatki na rzecz wspólną mają charakter nakładów koniecznych, użytecznych, czy zbytkownych. Istotne jest jedynie, aby zostały one poniesione w związku z czynnościami dokonanymi przy zachowaniu reguł zarządu rzeczą wspólną. Skoro zaś powódka na podstawie art. 199 k.c. uzyskała prawomocne postanowienie sądu o wyrażeniu zgody na przeprowadzenie remontu dachu, to w wypadku remontu dachu prowadzonego na podstawie tego orzeczenia wspomniane wymaganie zostało spełnione i powódka mogła domagać się od pozwanej zwrotu poniesionych przez siebie wydatków w części odpowiadającej udziałowi pozwanej. Ciężące na pozwanej zobowiązanie nie mogło zaś być uzależnione od stwierdzenia, że wykonane prace remontowe dachu nie były wadliwe, albowiem przepis art. 207 k.c. nie pozwala na żadne odstępstwa od zasady odpowiedzialności wszystkich współwłaścicieli za ponoszone wydatki, nie dając w szczególności podstaw do uznania, że z regulacji tego przepisu wyłączone są wydatki poniesione w związku z wadliwie przeprowadzonymi pracami remontowymi. Zasady odmienne od tych z art. 207 k.c. mogą zaś ustalić jedynie wszyscy współwłaściciele rzeczy wspólnej.

Ewentualna wadliwość prac remontowych mogłaby natomiast uzasadniać istnienie po stronie pozwanej roszczenia odszkodowawczego na podstawie art. 415 k.c. Poza samym faktem przeprowadzenia remontu w sposób nienależyty pozwana musiałaby jednak wykazać dodatkowo wysokość doznanej przez siebie szkody, jak i to, iż szkoda ta jest wynikiem bezprawnego i zawinonego działania powódki. Pozwana musiałaby też złożyć wobec powódki oświadczenie o potrąceniu wierzytelności w skonkretyzowanej wysokości (art. 499 k.c.), aby doszło do wzajemnego umorzenia wierzytelności przysługującej pozwanej względem powódki z dochodzoną w niniejszej sprawie wierzytelnością powódki wobec pozwanej (art. 498 § 2 k.c.). Pozwana nie sformułowała jednak żadnych twierdzeń, a tym bardziej nie przedstawiła dowodów, pozwalających na ustalenie odpowiedzialności odszkodowawczej powódki. Nie powoływała się również na dokonane potrącenie, ani nie złożyła oświadczenia o potrąceniu w toku niniejszego procesu.

Z przedłożonych przez powódkę protokołów odbiorów prac oraz zbieżnych ze sobą zeznań świadków M. Z., W. S. i K. P. wynikało jednoznacznie, że zakres remontu dachu nie przekraczał upoważnienia wynikającego z postanowienia sądu, a zatem zarzuty pozwanej w tym zakresie uznać należało za chybione. Wysokość udokumentowanych fakturami kosztów, które powódka poniosła w związku z przeprowadzonym remontem, wynosiła zaś 33.753,08 zł. Na uwzględnienie nie zasługiwała jednak kwota 150,01 zł, którą dniu 4 sierpnia 2009 r. powódka zapłaciła R. R. za – jak to określono w fakturze - „1/2 Programu prac dotyczący wymianu dachu przy ul. (...) we W. dla (...). Powódka w tym zakresie nie wykazała zasadności swojego roszczenia, a w szczególności związku tego wydatku z remontem dachu, skoro R. R. nie brał udziału w pracach remontowych, których przeprowadzenie zlecone zostało K. P., a które nadzorował W. S..

Podkreślić przy tym należy, że nie zachodziła potrzeba skorzystania z pomocy biegłego dla ustalenia wartości prac, albowiem w wypadku roszczenia z art. 207 k.c. chodzi o faktyczną – a nie hipotetyczną - wysokość wydatków, zaś zakres wykonanych prac oraz ich zgodność z postanowieniem sądu wydanym na podstawie art. 199 k.c. została w pełni wykazana wymienionymi powyżej dowodami. Trudno zaś uznać, aby ustalenie tych okoliczności wymagało wiadomości specjalnych, skoro w istocie chodziło o porównanie prac opisanych w postanowieniu z pracami faktycznie przeprowadzonymi. Oczywiście jest, że orzeczenia sądu rozstrzygające o sprawach zarządu rzeczą wspólną kierowane są do współwłaścicieli, którzy nie muszą mieć wiadomości specjalnych z zakresu budownictwa, a więc dla właściwego ich zrozumienia wystarczające jest kierowanie się wiedzą, którą posiada przeciętnie wykształcona osoba. Dlatego też, złożone w toku procesu wnioski o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego Sąd oddalił.

W ocenie Sądu, w znacznej mierze uzasadnione okazało się również powództwo obejmujące żądanie zwrotu wydatków poniesionych przez powódkę jeszcze przed kompleksowym remontem dachu, a mianowicie w okresie lat 2004-2007. Powódka zdecydowała o dokonaniu robót połączonych ze spornymi wydatkami bez porozumienia się w tej kwestii z pozostałymi współwłaścicielami, pomimo że do czynności zwykłego zarządu rzeczą wspólną potrzebna jest zgoda większości współwłaścicieli (art. 201 k.c.), zaś w wypadku czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu wymagana jest zgoda wszystkich współwłaścicieli (art. 199 k.c.). Ustalone przez Sąd okoliczności faktyczne wskazują jednak, że powódka była uprawniona do samodzielnego podjęcia czynności, albowiem zmierzały one do zachowania wspólnego prawa (art. 209 k.c.).

Z ustaleń dokonanych w postępowaniu sądowym prowadzonym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w przedmiocie zezwolenia na dokonanie czynności przekraczających zakres zwykłego zarządu, tj. remontu dachu (pod sygn. akt I Ns 116/06), jak również z opisu stanu nieruchomości przedstawionego przez świadków zeznających w toku niniejszego procesu, wynika wyraźnie, że w pokryciu dachowym występowały ubytki, skutkujące wlewaniem się wody do wnętrza budynku i zalewaniem usytuowanych w nim lokali. Zlecenie przez powódkę robót budowlanych mających na celu naprawienie, choćby doraźne, dachu, aby uniemożliwić zalewanie nieruchomości, spełniało więc sformułowane w literaturze podstawowe kryterium, któremu odpowiadać musi czynność zachowawcza w rozumieniu art. 209 k.c., czyli zmierzało do ochrony wspólnego prawa przed możliwym niebezpieczeństwem.

Jako zasadne uznać należało przy tym wykorzystanie podnośnika do przeprowadzenia zleconych przez powódkę prac na dachu, skoro pozwana uniemożliwiała pozostałym współwłaścicielom swobodny dostęp do dachu przez strych. Fakt ten potwierdził nie tylko świadek M. Z., ale przed wszystkim wynika on z treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 12 października 2006 r., nakazującego pozwanej dopuszczenie pozostałych współwłaścicieli do części wspólnych nieruchomości obejmujących m.in. strych.

Dokonanie ustaleń dotyczących stanu nieruchomości oraz zasadności użycia podnośnika również nie wymagało wiadomości specjalnych, a wystarczające było jedynie dokonanie oceny zebranych w sprawie dowodów przez pryzmat zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Dlatego też, jako nieuzasadniony Sąd uznał wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w tym zakresie.

Z ustaleń Sądu wynikało, że wydatki poniesione przez powódkę w latach 2004-2007, związane z opisanymi wyżej czynnościami zachowawczymi, wyniosły łącznie 1.834,39 zł. Wraz z opisanymi wcześniej wydatkami wynikającymi

z remontu dachu wysokość zasadnych kosztów, których rozliczenia powódka domagała się w niniejszej sprawie, wyniosła zatem 35.587,47 zł. Biorąc pod uwagę wysokość udziału pozwanej w nieruchomości wspólnej, na podstawie art. 207 k.c. spoczywał na niej obowiązek zwrotu powódce 6.868,38 zł (19,30 % z 35.587,47 zł)

Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki również odsetki ustawowe od uwzględnionej należności głównej, albowiem - pomimo otrzymania w dniu 1 kwietnia 2011 r. wezwania do dokonania zapłaty - nie spełniła świadczenia w wyznaczonym przez powódkę terminie, czyli do dnia 15 kwietnia 2011 r. (por. art. 455 k.c.), a zatem po tej dacie pozostawała w opóźnieniu z jego spełnieniem względem powódki, co czyniło roszczenie odsetkowe w pełni uzasadnionym (art. 481 § 1 i 2 k.c.).

Sąd pominął zgłoszone przez pozwaną zarzuty związane z uzyskaniem przez powódkę zwrotu podatku, od poniesionych wydatków na nieruchomość wspólną, albowiem zarzuty te były objęte prekluzją z art. 207 § 3 k.p.c. w brzmieniu sprzed 3 maja 2012 r. Niezależnie od znacznej ogólnikowości opisanego zarzutu, zauważyć jednak należy, że jeżeli powódka faktycznie otrzymała tego rodzaju korzyści finansowe i nie wynikały one jedynie ze szczególnej sytuacji podatkowej powódki, to stanowiły one „inne przychody z rzeczy wspólnej”, o których mowa w art. 207 k.c., a zatem powinny przyspaść wszystkim współwłaścicielom w stosunku do wielkości ich udziałów. Ewentualne roszczenie związane z podziałem przychodu z rzeczy wspólnej pozostawałoby jednak bez wpływu na wysokość dochodzonego przez powódkę roszczenia o zwrot wydatków na rzecz wspólną, o ile któraś ze stron procesu nie złożyłaby oświadczenia o potrąceniu obu wierzytelności. Dopiero wówczas wierzytelność powódki mogłaby wygasnąć w odpowiedniej części (por. art. 498 § 2 k.c.), albowiem z mocy samego prawa taki skutek nie mógłby nastąpić.

Mając na względzie powyższe, na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w punktach I i II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uznając, że pozwana powinna zwrócić powódce całość poniesionych przez nią kosztów, albowiem uległa ona jedynie w znikomej części swojego żądania. Trudna sytuacja materialna strony, nawet uzasadniająca zwolnienie jej od kosztów sądowych, nie zwalnia bowiem od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (art. 108 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych; tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594 z późn. zm.). Sąd uwzględnił przy tym, że powódka poniosła koszty obejmujące kwotę 353 zł opłaty od pozwu, łączną kwotę 1.950 zł kosztów zastępstwa przez adwokata, w tym kwotę 1.200 zł kosztów zastępstwa w postępowaniu prowadzonym w pierwszej instancji, kwotę 600 zł kosztów zastępstwa w postępowaniu z pozwu wzajemnego oraz kwotę 150 zł kosztów zastępstwa w postępowaniu zażaleniowym (§ 6 pkt 5 oraz § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), a także kwotę 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W związku z tym, że pozwanej nie należał się od powódki zwrot kosztów procesu, wynagrodzenie (według stawki minimalnej powiększonej o wysokość podatku VAT) za udzielenie pozwanej nieopłaconej pomocy prawnej należne adwokatowi T. W. Sąd zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia), orzekając jak w punkcie IV sentencji wyroku (art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze; tekst jednolity: Dz.U. z 2009 r., Nr 146, poz. 1188 z późn. zm. oraz § 6 pkt 5 w zw. z § 2 pkt 2 i 3 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.). W należnym pełnomocnikowi wynagrodzeniu Sąd uwzględnił kwotę 1.200 zł kosztów zastępstwa w postępowaniu prowadzonym w pierwszej instancji oraz kwotę 600 zł kosztów zastępstwa w postępowaniu z pozwu wzajemnego, natomiast brak było podstaw do uwzględnienia kosztów zastępstwa w postępowaniu wywołanym zażaleniem pozwanej, albowiem składając ów środek zaskarżenia pozwana nie wносиła o zwrot kosztów postępowania w postępowaniu zażaleniowym. Tym samym z chwilą rozstrzygnięcia zażalenia przez sąd drugiej instancji utraciła ona prawo domagania się zwrotu kosztów związanych z tym etapem niniejszego procesu (art. 109 w zw. z art. 391 § 1 oraz art. 397 § 2 k.p.c.).